د هوا سترګو کې شګې

ليکوال: شاهنواز باقر

کاڼي په اوبو کې غورځومه ورته خاندمه
ځان نه دایرې راتاوومه ورته خاندمه

ستا محبت دومره انتها ته رسولی یم
ستا تصویر په اور کې سوزومه ورته خاندمه

وخته تا مې دومره زړه لوې کړی دی حیران یمه
زه چې ماشومان هم ویرومه ورته خاندمه

بیا مې رایاد شوی یې مراد دې د راتلو نیسم
ستورو ته اوبه د شپې کېدمه ورته خاندمه

څومره بې وسي ده چې لاسونه دواړه نه لرم
شپه ده دروازه په پښو وهمه ورته خاندمه

ستا د یاد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونو کې
ځالې په کوټه کې ورانومه ورته خاندمه

مخ ته مې نېغ ودرېده ***باقره***! ستا مات شوی زړه
ماته اینه راټولومه ورته خاندمه

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوټه کې دېوالونه راپسې وو

ما څادر دومره په شړک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تږی تږی ګرځېدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دښته کې یوازې زه روان وم
څنګه ستا د پښو خاپونه راپسې وو ؟

د نظر ښیښه مې ماته کړه ***باقره***!
چې کاږه واږه مخونه راپسې وو

په محبت باندې خپل زړه وينځمه
زه په اوبو باندې اوبه وينځمه

زما د لاس نه د چا نوم وران نه شي
موري نور لوښي د کور نه وينځمه

زه هره شپه په خوب کې ځکمه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وينځمه

بيا د چا ياد ليونی کړی يمه
په خپلو اوښکو خپل بانه وينځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وينځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدايه!
خو راوړې مې له ځان سره چينې ده

په دې کور کې يو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور يوه کوټه اوس هم خالي ده

موده وشوه چې له تا سره وسېږم
موده وشوه تنها شوې تنهايي ده

په دې خلك نه خو كاڼي ښه پوهېږي
د اوبو نه مې زده کړې قوالي ده

هغې بیا ګلاب نیولی دی په لاس کې
خوشبو بیا لیونۍ کړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه ***باقره***! نه پوهېږم
بهر شور دی په وجود کې خاموشي ده

د چا یادونه درنه مړه نه شي که زړه ودرېدې
کاڼي به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه ځای کې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار کې چې به چرته راته ته ودرېدې

بیا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدایه!
د الهام پېغلې مې د خیال په تناره ودرېدې

اوس چې څپې درپسې شوي ترېنه منډې وهې
د سمندر په کناري باندې به نه ودرېدې

باقره! خلك ټول کاڼه وو په غوږونو باندې
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

حېران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ور پسې بېرته را ستنې شوې
يو سرې ډېوه نيولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدله
ما پنځه کونجه دنيا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلی نه يې
تر هغې پورې به ګورمه خپل ځان ته

بايد ګل خو په کې وکړې ***باقره***!
د وجود خاوره مې ورکړله ګلدان ته

د محبت د اخرې حد په حصار کې يمه
تاسره ناست يمه او ستا په انتظار کې يمه

که رانه وپوښتې نو نوم يې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې يمه

زما د وينې په هر څاڅکي پسې ګرځي ښکاريان
زخمي مارغه يم ترې پټ شوی په چنار کې يمه

توره تياره ده له خپل ځان نه مې هم وېره کېږي
خلک ويده، ورونه بند او زه په لار کې يمه

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې ليکي تاريخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې يمه

دښته ده، تږې يمه، دومره په کې زه سڅيه!
کاڼي زبېښم تږې را وباسمه اوبه سڅيه!

د ښار د خلکو نه لګيا دي تېرې سترګې لوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نور مه راوړه رانجه سڅيه!

توره تياره، د چا يادونه، درد، او اوښکې، سلګۍ
زما په خيال خو موسمونه دي پنځه سڅيه!

څاڅکي را غورځي او جينۍ ورته منګې نيولي
څادر راځوړند دی لوند خيشت په ديواله سڅيه!

چونه په مخ، رنګ په لاسونو او سورۍ لمنه
په ټول بازار کې خلکو ماته رالېده سڅيه!

زه په خوله ګونګ ومه او ته په غوږو کوڼ ***باقره***!
زما اواز نه خاته تا نه اورېده سڅيه!

سړي تکيه ورته وهلې او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصوير ته د چا خيال نشته دی

خدايه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدايه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترګې واوړي
چې زه رانجه خرڅوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنيمت ګڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړې چې تياري ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښيښې پاکېږي ترې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تېزاب جوړوي
د يو سړي پرې ښه روزګار روان دی

د اسرافيل شپېلۍ يې واورېدله
د پاڼوګر د شکور نه مار روان دی

خاورې وجودونه زندګي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

په خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترګې شوې اسمان ته د سرې اوبه

تږي وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ما سره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

اوس دې زه مړوند ته غاړه نه ږدمه
لاس دې کاڼی شوی دی بنگړي اوبه

مړ چې شو له تندې نه پرې پوې شومه
مانه به غوښتلې يوگونگي اوبه

ناست چې وي درياب ته بې لاسونو څوک
څنگه به ***باقره***! وايه څکي اوبه؟

په هغه ورځې په ټول ښار کې يوه ستنه نه وه
چې ستاگرېوان نه و، او ماپورې لمنه نه وه

لېونی نه وم لېونی شوم، لېونۍ دښته کې
د لمر تر سيوري لاندې کېناستمه ونه نه وه

د دروازې نه مې پرده راښکله پټ شوم په کې
د ژمي شپه وه او په کور کې مې بړستنه نه وه

ستا انتظار و، که په مابانـدې وخت نه تېرېده
چې ورنېږدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله څوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مګر زنه نه وه

په چغو چغو دې کاږه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلی و غنه نه وه

ستا د سترګو سمندر چرته روان دی
په ما سرګرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترګې مږم څوک راغلي
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

د یوه سړي تنه ورپسې ګرځي
د یوه سړي نه سر چرته روان دی

ښــکاري بیــا کومــه تــور ســرې شــوه ســر تــوره
هـــــوا نشـــــته او ځـــــادر چرتـــــه روان دی

د ماشــوم بچــي تصــویر یــې دی پــه لاس کــې
پــــــه دې لاره مســـــــافر چرتـــــــه روان دی

صـــــبر وکـــــړه درتـــــه وایمـــــه **بـــــاقره**!
ســــتا پـــــه اړه مـــــې نظـــــر چرتـــــه روان دی

تصویر

د ژوند یو بل تصویر ته فکر یوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
یو سړي لمونځ په خپل ځادر کولو
ملا اذان د مازیګر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ یې وکړلو راپاڅېدلو
ځادر یې څنډ واهه او چغې یې کړې
جانمازونه واخلئ
جانمازونه واخلئ

ستا د بدن نه مې راټول کړه په ښیښه کې عطر
نن مې د تېلو په ځای راوړه په ډېوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خېر دی زه وڅکم په پیاله کې عطر

توره تیاره د خاورو بوی زما سلګۍ او ستا یاد
باران وریږي راڅڅېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راویښ شي
که مې راټوی شول د خپل جېب په دریڅه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبویۍ پاګل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

ګل چې را یاد کړمه نو ته راته په خپله یاد شې
چا ویل چې نشته د ***باقر*** په حافظه کې عطر؟

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنګل کې څوک تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سر مات شي نو دا چرته ځي

د څادر پیڅکې ځان پسې راکاږي
توره تیاره ده سړی بیا چرته ځي

ښه چې له ما سره ده وي دې کنه
ښه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بیا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړ یم
دنیا روانه ده دنیا چرته ځي؟

○

ملنګه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به ګېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بیا مې ستا تصویر راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازې ځان کنلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

○

ګوزار په ځان کوم ښيښه راغورځي
زما د سر کانی په پښه راغورځي

لور ته چې غږ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ډېوه راغورځي

ستا انتظارې ټکوي په لار کې
زما د سترګو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دی
په هغه کور کې باډېوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه ويده پاتې شو
ګنې نو ستوري هره شپه راغورځي

په دېوال کې لګوم ستا تصویرونه
له بڼو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بیا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوړونه

چې ښېښې مو په لاسونو کې نیولي
په اوبو کې ولې ګورو خپل ځانونه

پاکومه بیا د چا له کوټې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوک تلی ***باقره!***
په سړک باندې راشوي دي ګلونه

تا چې تړلی د ساګانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندې د ښار سترګې راډکې نه شوې
ولې په تاپسې په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصویرونه جوړولی شمه
زما په ذات کې د رنګونو لوی فنکار پروت دی

دګل نه پاڼې شوکوي خدایه د ښو په ګوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوری او هغه هم بیا د ورځې ګورم
د انسان سر دی او هغه هم بیا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي ***باقره!*** ټوله شپه لګیا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سیتار پروت دی؟

روان يمه له ځان نه وهم مندې مندې مندې
قيدي يم له زندان نه وهم مندې مندې مندې

په خوب کې مې سيلاب وړي او په خلي ځان رانيسم
په ويښه له باران نه وهم مندې مندې مندې

په ژوند نه يم په دې يمه چې خون ونه کړي خدايه!
وېرېږم له انسان نه وهم مندې مندې مندې

اى زه خو ورو په ورو ورنږدې کېږمه سړيه!
اى زه خو له اسمان نه وهم مندې مندې مندې

دنيا نه ده ***باقره***! که ريښتيا راباندې وايې
ځنګل دى له حيوان نه وهم مندې مندې مندې

ويده شوى په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راويښ شومه په کور کې مې چينه وه

زړه زما ورپسې وران و يو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حيران د دوکاندار يم
بخت دې ښه دى آخري يوه ډېوه وه

اوس راووته سړى د حويلۍ نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دريابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوى بېرته وخت نه و ***باقره***!
په دېوال کې د سات ستنه سرچپه وه

○

لېوني کړی یم احساس او شپه ده
کور ته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدایزده اوبه دي او که زهر په کې؟
تږی یم ګورمه ګیلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لګوم
تا سره نه کېږي تماس او شپه ده

څومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
څومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنګل دی، زه یم اس او شپه ده

○

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوک خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوئ
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترګو پورې ومږه رانجه به شمه

یوه دانه یم د غنمو د دهقان په جېب کې
څو ورځې پس لکه ځنګل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به د یو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلې خولې ته
باقره! دا یقین مې نه راځي چې ښه به شمه

عجيبه غونډې باران يم
وريدلى په اسمان يم

لکه ته او زه روان يو
باد او ښلي ته حېران يم

چې پرده يې د څادر ده
زه د هغه کور انسان يم

د هوا سترګو کې شګې
غورځومه بيابان يم

خرڅوي په ما کې کاڼي
او د سرو زرو دکان يم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سيوري سره وران يم

ګل روان دي په اوبو کې
په تصوير کې ورک له ځان يم

ډوب مې نه کړې سمندره!
د ***باقر*** د زړه ارمان يم

څومره به تنګه وي په ما کې زندګي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنګل کې مې پانزیب د چا د پښو پیدا که
د محبت په کې پرته وه ګواهي دننه

زه چې برق مې نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا څومره ده په ما کې رڼايي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې ګونګه شي په چا کې موسیقي دننه

ما چې پوکې ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدایه! څه پټ دي خامخا د دې مېړي دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راڅاڅي وینې
د خیال په پښو مې ننوتي دي اغزي دننه

تـه پـه کـې کـاڼي غورځـوې او زه ګـلاب سـړیه!
بیا دې هم هـر وختـې پوښـتنه کـړې دریـاب سـړیه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
مـا زنـدۍ کـړی و خپـل ځـان پـه دې تناب سـړیه!

چې ماشومان مـې د مکتـب نـه چرتـه پـاتې نـه شي
د ونــې پــاڼو نــه بــه جــوړ کړمــه کتــاب ســړیه!

زه د نشې په ځـای لـه خپـل ځـان نـه تیـارې وباسـم
زه د پیالې پـه ځـای ډیـوه کـې څکـم شـراب سـړیه!

بـاقره! دومـره زر دې ولـې لـه خپـل زړه ووېستم
ماتـه خـو نـه راځـي د دغـه سـوال جـواب سـړیه!

په تـوره شـپه سـتا د مړونـد پـه تصـور ویـده شـم
په کاڼي سر نه ږدمـه کـاڼی ږدم پـه سـر ویـده شـم

زه چې پـه مـاتو پښـو سـفر کـوم منـزل تـه رسـم
زه چې پـه مـاتو ښیښـو څملمـه نـو زر ویـده شـم

خدایه! په خوب کې راپسـې وې بلاگـانې د شـپې
چې د انسـان لـه وېـرې زه پـه مـازیگر ویـده شـم

بس دومـره سـتړی او سـتومانه زه لـه کـاره راشـم
څنگـه چـې وټکـوم زه نـو د کـور ور ویـده شـم

پرېږده ***باقره***! چې د خیال څپې مې یوسـې چرتـه
پرېـږده چـې زه پـه کنـاره د سـمندر ویـده شـم

په خپل وجود کې گرځېدمه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سینه ورپسې

زه د خپل ژوند تصویر ته گورمه په دغه نظر
بس یو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شا به تکړه شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شا به تکړه شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته یو څوک دی چې گرځېږي ایېښې پسې تل
دلته یو څوک دی چې گرزېږي ایېنه ورپسې

د یو کاغذ نه مې کشتۍ وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له دریاب نه بیا څپه ورپسې

ښه راته یاد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راویښ شوم په ځنگل کې به مې چغې کړلې
چې به ویده شوم، په دریاب کې به کېشتۍ تېرېده

د مصور دغه تصویر په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدۍ وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندگۍ په منځ کې بیا د مرگ پېغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بیا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترگو نه به خلې راوته ***باقره***!
زما په زړه کې به د چا د یاد سیلۍ تېرېده

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تیلي مې چې ډیوه بله کړه وه مې ساته

په یو ګلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بیابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

ځالې یې کړې وې او ما هم پېژندلې نه شو
د چا تصویر و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د څادر پیڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بیلتانه مې ساته

باقره! ماته هر یو باب د ژوندانه یادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا باڼه مې ساته

د ژوندانه ځنګل ته تلم خو راته ښکار نه راته
په ما کې زهر وو نږدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ ګلان خرڅول
خو په یو ګل باندې، به هم د ګل ګوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنګړي راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سیوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځي
چې د باران اولنی څاځکی په ما راغورځي

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوښکو نه رڼا راغورځي

زما د خیال په جګ پتنګ پسې ټوپونه وهي
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځي

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځي

دا په ما سر ګرځي سړیه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سر ګرځي سړیه! که ربښتیا راغورځي

باقره! ساه لري ژوندی دی او له تا شرمېږي
د چا تصویر ته په دېوال مه ګوره بیا راغورځي

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځي
ښیښه چې ماته شي له دې نه هم څېره راوځي

ستا د غمونو کاڼي نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځي

چې ماشومان اوس ګینکانو ته مایه وباسي
منډې کړي ووېرېږي هلته هدیره راوځي

په کاغذونو باندې لیکو د یو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چا په کې نامه راوځي

باقره! زه داسې منظر ته درېدلی یمه
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځي

د وخت وېره په ذهنونو کې ويده ده
اژدها مو په کورونو کې ويده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راويښه نه شي
تنهايي په دېوالونو کې ويده ده

يو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ويده ده

د قسمت په جيب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ويده ده

ته په ځان هم لا خبر نه يې ***باقره***!
او دنيا دې په خيالونو کې ويده ده

خلی مې تللی دی د غم سترگو کې
ستا د څادر پيڅکه وهم سترگو کې

چې په شيشه کې خپل باڼه گورمه
لکه راشوي مې غنم سترگو کې

زه په تخليق پسې ړوند شوی يمه
څوکه مې تللې د قلم سترگو کې

د چا يادونه به بيا لامبي په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترگو کې

باقره! دومره رانږدي شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترگو کې

تصویرونه د چا شته او د چا نه شته
اوس خوبونه د چا شته او د چا نه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
گرېوانونه د چا شته او د چا نه شته

لرې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چا شته او د چا نه شته

فالي مه راڅه نور دلته خوښه ستا ده
چې لاسونه د چا شته او د چا نه شته

په دې دښته کې خپل ځان څنگه پیدا کړم
چې خاپونه د چا شته او د چا نه شته

د نکریزو غوندې سترگې شته ***باقره***!
خو رنگونه د چا شته او د چا نه شته

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ایښې ده
ستړي سړي په ستړي شوي دېوال ملا ایښې ده

ته صبر وکړه چې تصویر خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ایښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځیر ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنیا ایښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډیوې مړې کړه پرې څه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ایښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترگو ته شگې راوړي
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ایښې ده

اور د شپې بل نه کړې نور تیلي باندې
ستوري دې ړانده کړل په لوگي باندې

سترې یم، ستومانه یم، بې دمه یم
مورې بیا مې وتړه سوزني باندې

وایم چې کېدای شي وي یوسف په کې
سر د پاسه نه بږدم په کوهي باندې

بیا مې ټول وجود شولو میږي میږي
بیا مې پښه راغلې په میږي باندې

شگې د هوا سترگو کې پریوتې
مړه دې ډیوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی ***باقره***! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ایښی په تندي باندې

ورم په اوږو د غم واړه، روان یم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان یم

ناري وهي راته بهر جدايي
تصوير دې ږدم په دېواله، روان یم

له دې نه مخکې پرې څوک نه دي تللي
په داسې لاره باندې زه، روان یم

یو بل ته نه وایو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان یم

څوک مې راویښ کړئ د کمر نه غورځم
سترگې مې پټې دي ویده، روان یم

باقره! ستړی او ستومانه یمه
غر مې په سر دی او په غره، روان یم

○

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی یمه
له دې کمر نه یو ځل مخکې هم لوېدلی یمه

غر مې څوک نه اوري مرۍ مې خپله کېنوله
ژوندی تصویر یم په دېوال چا لګولی یمه؟

زه ستا د پښو نه یم لوېدلی ته خبره نه یې
د سرو پانزېب یم یو ماشوم چرته موندلی یمه

دا چې په دشته کې ګرځېږم تږی کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راورېدلی یمه؟

راشه! راجګ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره!زه د خپلو پښو لاندې راغلی یمه

○

باید لیکلي وی سړي په دېوال
کړښې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وبرېښېدل
راکاږم ستا د یاد اغزي په دېوال

مورې! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تیلي په دېوال

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي میږي په دېوال

پل صراط مې مخ ته نیغ ودرېده
گرځي راگرځي لېوني په دېوال

ته یوه ورځ پرې راښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره ***باقره***!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې یوازې ستا تصویر پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځیر پروت دی

راویښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي گوره
زما په سترگو کې د ډېر وخت نه شوگیر پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر ورښایم؟
په خپل رېښې رېښې خادر باندې فقیر پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه گیله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمیر پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم ***باقره***!
د مړاوي شوي گل په شان زما تقدیر پروت دی

باد او باران ورباندې راولي مخ تور ونيسم
د خدای نه ځار شمه، چې ستا تصوير په اور ونيسم

يوه موده په کې په ويښه تېروم خامخا
چې د زاړه کور نه راپسته نوی کور ونيسم

چې ګلاب راوړمه نو تاله يې په لاس کې درکړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زر د مور ونيسم

ماته دا ستا د اولاد غوڅ سرونه نيغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونيسم

باقره! څوک به په کې ګل د محبت واچوي
د ځادر پيڅکې به د دوو په ځای ځلور ونيسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
کله نا کله د کولال نه هم ډيوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د يو بل پښو نه راوباسو ښيښې
زمونږ په کور کې هره ورځ يو څو پيالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بندې شوې دروازې کولپ په آرې ماتېږي

تيارې به سترې وي په ډېرو ودريدلو اسمان
تېرې په ډېرو ګرځېدو د زمکې پښې ماتېږي

اوښکې دې پاکې کړه ***باقره***! د امېد په دستمال
تل د رڼا په کانې سر د تورې شپې ماتېږي

د درد احساس سینې نه، نه وباسم
ګرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښایمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنګل ته اور ورکوم
زه اسویلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصویران به ترې را وباسمه
خو تنهایي کوټې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه لیدلي؟
باقره! سترګې ترې نه، نه وباسم

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې وینښ وي، او د ورځې ویده کېږي اسمان

هر سړی وایې چې کوټه مې راڅخېږي د کور
هیڅا ونه ویل چې ولې راڅخېږي اسمان ؟

که چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کنم په دې باندې خوړېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې یو څوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کاڼو تصور د ستورو ؟
باقره! سترګې مې ړندې دي رایادېږي اسمان

توره تیاره ده مگر زه یې په سحر لټوم
سر ته مې ایښی دی په خوب کې خپل څادر لټوم

خدایه! کېدای شي که له مانه هم ببوسه وي څوک؟
ډوډۍ مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دریمه دنیا هم را ښایي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښیښې ته ودرېدلي یمه؟
زه به تر څو پورې په سترگو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ویشتم هغه کاڼي فایده راکوي
زړه چې مې تنگ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خیال اسمان ته ورختمه غورځېدلی یمه
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لاړې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خيال نن د دنيا يوه حصه لمده ده
زما په خيال د دنيا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی ګوزار خو زخمي شوی نه دی
کانې رېزه رېزه پراته او ايښې پاتې دي

زما او ستا يو ځای کېدل هيڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی يمه
باقره!بلې په کې اوس هم لا ډېوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترګې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چغې وهمه چا بالښت راته په خوله ايښی دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبې وويـنځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نيولي
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نيولی اسرافيل شپېلۍ ته
د ژوندانه د امېدونو نه مې ساه ختلې

چې د کاڼي نه جوړېږي
اېينه څه له ماتېږي ؟

اسرافيله پوکی ورکړه
خلك ساز ته خوشالېږي

تصويرونه په کې ويښ شو
دېوالونه راغورځېږي

د درياب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې ځورېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غږ رارسېږي

له لمن به مې داغ پاك شي
څو درياب به پرې وچېږي

په وجود کې مې يو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېر باقره!
په خپل ځان پسې ږنډېږي

○

زما په سترگو کې اوبه ستا په نظر کې کانې
شکر چې خلك خو پرېږدي په سمندر کې کانې

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولی شمه
یو وخت و ما به ماتول په مازیگر کې کانې

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کانې

راځه چې وشمارو په یو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې وشمارو زما د زړه په غر کې کانې

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې ***باقر*** ولې گرځوي تل په څادر کې کانې ؟

○

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی یمه شاته د ځان
دا سړی پېژنې تصویر ښایم دنیا ته د ځان ؟

مانه د ورځې یو پنځه کرته سترگې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې یوې غنم دانې راکې ځنگل راشین که
اخ ودرېدی نه شمه وړي مې اوس هوا ته د ځان

اسمان راغورځې که اوبه د سمندر خوځېږي؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه یې ورکړی دی بل چا ته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غوږ نیسمه بیا د زړه درزا ته د ځان

زه یمه، ستا یاد دی، او ارمان سره
شپه ده، یو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلی شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ایښې ده
زوی مې رایادېږي له اذان سره

خوب وینم لګیا یمه راویښ مې کړه
ګل کرم لګیا یم بیابان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه یم
ځان *باقره*! ولې وړم له ځان سره؟

خلک له تندې مړه کېده باران په ښار نـه کېـده
ګل دې نیولی و خو زړه دې په ګوزار نـه کېـده

دواړو به خاورې غورځولې د یو بل سترګو کې
تانـه راتلـه نـه کېـده مانـه انتظـار نـه کېـده

مـا د کمـر نـه غورځـوه ځـان او تـا نـه نیومـه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه کېـده؟

شکر وباسه چـې د هجـر دغـه شـپه تېـره شـوه
شکر وباسـه چـې بچـې د دغـې مـار نـه کېـده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هـم ایښـی و
بیـا هـم زمـا پـه وصیت د چـا اتبـار نـه کېـده

د نظـر سـتنه مـی کـړه شـوله بـاقره! پـه کـې
زما د اوښکو نه هر څه کېده خو هـار نـه کېـده

مړ کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وې ؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لگیا یم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلې مې هوا نه وه ***باقره***!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه یمه
زه مختلف یم له دنیا نه خو فنکار نه یمه

ته راته وگوره بل چا پسې خو نه یم روان ؟
ته راته وگوره له ځانه خو ایسار نه یمه

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تیاره شوه چې پوی شوی په سهار نه یمه

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
گل مې نیولی دی خو ستا په انتظار نه یمه

باقره! تیگې ټکوه ترینه لمبې وباسه
که دنیا اور واخیسته زه دې ذمه وار نه یمه

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حېران ولاړ يمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډېوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بغېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړئ مونګولې ښخې
پيڅکې يې ښخې دي په زمکه لوپټې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيګ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندګي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

د سترګو خوب مې ټوله شپه وي په شوګیر تړلی
ما په څادر باندې د خپلې کوټې تیر تړلی

په دې ویرېږم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
لیونی نه یمه خو ځان مې په زنځیر تړلی

ښیښې ماتېږي تصویرونه په کې چغې وهي
زه یې را کاږم ما له ځان پورې تعمیر تړلی

زما په جېب کې د قلم سیاهي وبهېده
چې مې په جېب کې نن دننه ستا تصویر تړلی

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدیر تړلی

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

روان په زمکه یم هدف مې د اسمان نیولی
لکه ماشوم مې خپلې ګوتې نه خپل ځان نیولی

هغه سړی اوس په کوڅه کې بینجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نیولی

د ورځې کاڼي او د شپې په کې راغورځي ستوري
په داسې ځای کې مې خبر یې چې مکان نیولی

ته ورته وګوره اسمان هم د ځان سيوری ټول که
ته ورته ګوره زمکې هم په موړ باران نيولی

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي خيرې ګرېوان نيولی

په ايينه کې راته سم ښکاري حېران يم ورته
باقره! ما تصوير له ځانه سره وران نيولی

د کانې په صورت کې مې غمی ليدلی و
په زړه کې مې د ټولې دنيا خدای ليدلی و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
بيګا مې ستا تصوير باندې مېږی ليدلی و

ويل يې مورې زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې يو ماشوم چېرته منګی ليدلی و

زما په ذات کې ځکه زنځيرونه شرنګېدل
په ژوند مې په ړومبي ځل لېونی ليدلی و

څو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزی ليدلی و

چاته به نه وایې یو راز د ژوندانه درکوم
سترګې دې نه شته خو بیا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په ویښه ما په یوه کانې ولې
زه هره شپه په خوب کې ګل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنیا کې هم پیدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سلیقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

تا چې رایاد نه کړم په سترګو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې وریږي، زمکه نه لمدیږي
داسې سړی دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستا څه خیال دی چې سترګې په سکرو تورې کړو؟
ولې ستا څه خیال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي؟

اور ته پوکي ورکوې ته او مخ زما توریږي
ستاسو د کور لوګي زمونږ په دېواله نه راځي؟

د زړه جومات کې مې *باقره*! اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

چا چې کړم هېر، هغه یاد کړی یمه
وړي سيلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سيوري ته ولې کېنې ؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وايې ډوډۍ مه راوړه وينې راوړه
خدايه! د داسې جومات چنۍ یمه

په مايې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترګو پوره وړی یمه

ما د خپل سيوري لاس نيولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاګانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

يو زړه په دومره شی غمونو سترګې نه مړېږي
يو لېونی په دومره شګو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترينه راغلی يمه
د تنهايۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کاڼي راواخله په لاسونو کې ګلونه پرېږده
ما او تا څه کوو ***باقره!*** او دنيا څه کوي

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلی
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو يو وېښته خوړلی

لېونی نه يم چې صحرا ته وړم، اوبه لپو کې؟
لېونی نه يم چې په خپله مې خپل زړه خوړلی؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده يمه
د کوتې تير، او ستا تصوير، رانه وينه خوړلی

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترگې مې لار وخوړې، سر مې دېواله خوړلی

توبه توبه خدايه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدايه تيندک مې په لمانځه خوړلی

د ژوند ډيوه دې د اوميد په تيلي بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تياره خوړلی

څومره رڼا مې وه په کور کې خو ډیوه یې غوښته
څوک مې تنګ شوی و په زړه کې بهانه یې غوښته

ښه ده چې ما ترېنه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
ګنې دنیا سمندر وړله کناره یې غوښته

زه د خپل ورور سره د وینې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خیر زما حصه یې غوښته

د خپل څادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچی مکتب ته تلو رانه بکسه یې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترګې د چا ته یې غوښتې
باقره! سترګې چې د چا نه وې ښیښه یې غوښته

مړ یمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بیا به څو کاله زندګي کومه

د محبت تندې اخیستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنګړي باندې لګیا یمه کوهي کومه

ای عزرایله راپسې خو به ته نه یې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدایه! لګیا یمه دعا در رسول غواړمه
خدایه! لګیا یم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند دېوال سره چې هر څومره خواري کومه

زندان

په یو زندان کې قید وم
لکه په ځان کې قید وم
توره تیاره وه په کې
زما به شپه وه په کې
یوه مرغۍ راسره هم بندي وه
له یو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
زما نه زړه زیات د هغې درزېده
زنځیر زندان د دروازې درزېده
او زه لګیا ومه سورې مې په دېوال کې ویسته
چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
د تورو شپو له دې جهان نه وځي
اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
له ځان سره نورې مرغۍ راولي
وایي بهر د انسان مرګ له انسانان ولاړ دي
مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاریان ولاړ دي

اوس دې د سترګو په چینه پول د چنار کېښوده
ما چې د زړه په دېوالونو ګنډه تار کېښوده

چې ستا تصویر ته ګورم خوب راځي او ټک راکوي
ما په بالښت کې د مالوچو په ځای مار کېښوده

پښتونه! ستا سورې څادر به راګنډم په ګوتو
ستن پېښور کې پرېدمه، ما کابل کې تار کېښوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وڅکل
د ژوند کتاب باندې مې نوم د انتظار کېښوده

باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وته
ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

یو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدایه!
چا روان کړي دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما یاران زما قامت څه په هنر ټیټوي
لاسونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

ګرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
ګرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترګو کې راوړمه او سحر په اوږه

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تلی
زه دومره لرې چرته نه وم تلی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تلی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنیا بل سر ته نه وم تلی

ما به ویل یوازې زمکه ګرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تلی

باقره! ما پردي زخمونه ګنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تلی

نه د چا سترګو کې اوښکې نه د چا سترګو کې شګې
لپې لپې غورځومه د هوا سترګو کې شګې

مړه پرېږده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېږده چې پرتې وي د صحرا سترګو کې شګې

د څادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سرېيه! راته بيا سترګو کې شګې

خدای دې خیر کړي بیا مې اوښکې دا جهان چرته یونسي
خدای دې خیر کړي بیا لوېدلې دي زما سترګو کې شګې

ستا په رنګ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته يې
ولې اچوې ***باقره***! د دنيا سترګو کې شګې؟

په سترګو کې زنځير دی او په زړه کې دروازې
دا دومره جګ کورونه او نازکې دروازې

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به يادولې په لمانځه کې دروازې

رنګونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازې

په ډېرو خوځېدلو يې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازې

باقره! سر مې لګي چې په کاڼي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازې

باران ورېږي د زول شپه ده او ستا ور ته ناست یم
ګرمي مې کېږي د دریمې دنیا لمر ته ناست یم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست یم

خدایه! چې ما د اسرافیل شپېلۍ هم وانه ورېده
خدایه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست یم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره یمه؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست یم

چاته ترې سترګې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنګر ته ناست یم

زما په شانتې هر یو شی به زندګي نه لري
چې کوم یو ګل راشوکومه خوشبویي نه لري

کمځې، خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلك وتړي
خدایه! دا ښځه په تول کور کې یو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترګو نه مې لرې ساتي
ګنې احساس مې محبت سره بدي نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سرېږه ومینځلې
چا ویل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه ***باقر*** نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

یو څه وخت و چې ورک شوی رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په یاد کې نه وې ؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و ؟

راشنه شوي یې په ګوتو کې اغزي دي
چې ګندلی راته کوم سړي ګرېوان و

ما کیسه ورته په ټوله لار کوله
چې ورومليد سړی وروسته روان و

راوتلې مې له اوښکو سره شګې
په وجود کې مې ***باقره***! بیابان و

ژوند

ژوند یو کور دی
په کې شور دی
دېوالونه یې واړه دي
ټول تیرونه یې وراسته دي
خاورې خاورې وجودونه
او اوبه اوبه روحونه
په کې اوسي سترې سترې
لکه یو کفن دوه مړي
اسمان ښکته په کې ښکاري
زمکه پورته په کې ښکاري
خو د ژوند په دغه کور کې
چې څوک ورېږېږي خدایه!
پښې وباسي له دې ځایه
ور چې بند کړي نو خلاصېږي!
ور چې خلاص کړي نو بندېږي
د انسان د کاڼي زړه هم
په کې پړک وهي چاودېږي

سترګې کړې اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه یمه
ما په ماشومتوب کې خوړې ته خاورې

څوک چې ستا په سترګو نذر ومني
وشیندي زما د کور په وره خاورې

یاد ولې زخمونه کړه راویښ زما ؟
باد ولې راویښې کړې ویده خاورې ؟

ته شوې رانه هېر که زه دریاد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې ؟

تاته چې درګورم شي ***باقر*** رایاد
یو شانتې دي ستا او د هغه خاورې

باور مې خود ستا په وعدې نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترګې د چا نه خوږېږي
د هر لرګي نه دروازې نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کیږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډېوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوږ دې رانیږې کړه کنه
ځینې خبرې بیا د شپې نه کېږي

څوک رایادوم خو رایادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د یاد رانجه وهم په سترګو کې
دا چینه بیا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حیران یمه
کانی دی په بل کاڼي ماتېږي نه

دواړه د یو بل تصویران هم سېزو
دواړو د یو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکېږي نه

چغې ترېنه هم راځي چې تنګ یمه
هیڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، دېوه، هوا، ***باقره***! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

○

چا راته ویلي دي چې ستا په مخ څېره نه شته دی
ځان په کې ګورمه سړیه! ایینه نه شته دی

دا ددې کلي یوه پېغله وه لوحه نومېده
په هدیره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډیوه نه شته دی

دې زړه ته څنګه خلک راشي حیران شوی یمه
دې کور ته څنګه خلک ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

○

چې مې په کار و، په نوم کاڼی په چېنه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هیچا په سینه کې نه و

سترګې مې وویستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ایینه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

یوه ماشوم به شرنګولې خلک حیران و ورته
سیکې په کې وې خو سورې په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندګي تېرېده
چې هیڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

د خپل وجود نه په سفر وتلی
په کور کې ناست سړی بهر وتلی

ما خو تصویر له خپله ځان ویسته
دا خو تصویر له سمندر وتلی

زمکه ولاړه ده اسمان روان دی
ستا په لټون مې چرته سر وتلی

شوې مې سر توري د اوړو پرېښتې
نن مې له یاده خپل څادر وتلی

باقره! شول مې دېوالونه یاران
چې مې له سترګو نه نظر وتلی

د لیونو په شانتې شمارم د خیالونو خښتې
زما په ګوتو کې بندونه د لاسونو خښتې

کور جوړوم په کې کرم د قلمونو ونې
کور جوړوم، ورته راوړم، د کتابونو خښتې

زه به تر څو پسې وهم منډې او باد به یې وړي؟
زه به تر څو کېږدمه ستا په تصویرونو خښتې؟

خدایه! چې خلک یې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پیدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټيټېږي
څوک پټوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته ځې چې خلک دې له خوبه ويستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

د مينې ساه په کې لا شته ترېنه وتلې نه ده
ستا په وېښته مې غباره د زړه تړلې نه ده

هسې لګيا يې چې دنيا مې درپسې ولېده
د څادر پيڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سياهي هم بې ځايه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته ليکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان يې
لا خو د ونې نه يوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترېنه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډېوه مې د توپان مخ ته نيولې نه ده

راپیدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بیا مې پیڅکه د څادر سر ته راغلې
بیا به څوک راځي ورګورم د کور وره ته

درته ودرېږم په کومو سترګو خدایه!
زړه مې نه شي خو روان یمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتۍ ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست یم بارانه ته

چې له مانه هم زیات ستړی وي ***باقره***!
زه تکیه وهمه داسې دیواله ته

بیا مې په زړه راوربېدل د چا یادونه خدایه!
څومره درانه وو د مالوچو دېوالونه خدایه!

چې دوی راګوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصویرونه خدایه!

په خوب کې ټوله شپه له کاڼو نه بالښت جوړوم
چې ویده کېږم سر ته بږدمه خپل لاسونه خدایه!

دومره یم تږی په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل ستړي قدمونه خدایه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لګیا دي
خلکو راوړي د وَرونو زنځیرونه خدایه!

○

تصور د زندګۍ په کې ډوبيږي
وچ درياب دی خو کېشتۍ په کې ډوبيږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نيولي
د اتم اسمان سپوږمۍ په کې ډوبيږي

له دې ځالې نه د ورځې مار راوځي
او د شپې يوه مرغۍ په کې ډوبيږي

د بدن خاورو نه چا کړه ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سېلۍ په کې ډوبيږي

په دې ښار کې زړونه کاڼي شو ***باقره***!
چې ستا درد او ستا سلګۍ په کې ډوبيږي

○

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنيا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندی په مخ، سترګې په خوله، پوزه په زنې پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدمه کور ته ځان رسوم
توره تياره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصوير پرې نوشته يمه او غږ نه کوم
ژوند مې سېکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترګې دې ړندې نه شي ورګورې ثله
بله ډېوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

ستا په مراد څرنگه وتړم په ونه کې تار
نه په گرېوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جینۍ اوس په دې غرونو کې سوري وباسي
کومې جینۍ چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نیغ ودرېږي
کله چې وگورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خیال گوتمۍ مې لا ***باقره***! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په ړاستنه کې تار

محبت دې یم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان یمه صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدایه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وایي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی یمه چا ته

یو تصویر دی خو له فریم نه یې راباسم
یو سړی قبر نه چغې وهې ما ته

چې خبر شوم له دنیا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلا ته

خلاصولی یې په خپله هم زه نه شم
داسې ګنډه مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان یمه ***باقره***!
له خندا نه پاتې شوی یم ژړا ته

تږی چې په غاړه د دریاب یمه
ښکاري د پنځم موسم ګلاب یمه

خلی هم له ځانه سره وږی نه شم
خلک رانه تښتي چې سیلاب یمه

څوك یې چې وهې ګوتې یې ونښلي
زه له دروازې نه جوړ رباب یمه

دومره څوك مې نه شته چې راوامې خلي
ځالې مې نیولې دي کتاب یمه

کاڼو وی ***باقره***! ستوری شوی یې
ستورو وی په کاڼو کې حساب یمه

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راخستې بيا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ايښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته ګوتمه ده کنه

اوس که بيخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بيخي له ياده وتې ستا څېره ده کنه

په سترګو ړوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
يو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وګورمه ستنه د ساعت ودرېږي
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خورې ستا په زړه د مينې داغ ***باقره*** ؟
څله مې سر خورې په دېوال کې اينه ده کنه ؟

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سړک باندې بې کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بېلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېګا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپین لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنځیرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول ستړي خو ټک ټک نه کړې ***باقره***!
ویستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړې مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترګو سمندر دی

د نازکو ښو نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کاڼي کې چې ګل راشوی خدایه!
په دې کاڼي چا مات کړی د چا سر دی

زه ورګورم ما ته نه ګوري ***باقره***!
خپل تصویر رانه خبر یې مرور دی

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې ستړی شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو ښاخ ته څنډ ورکوې
د صحرا شګې سمندر ته راشي

دومره تنها يمه چې غاړه ورکړم
چې کومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې کومه ورځ وکړمه
د سترګو پيځکې مې څادر ته راشي

پرېږده چې خملمه د اور په غېږ کې
باقره! خوب که راته چرته راشي

ستړی شوم روان يم نه رسېږم خپل قدم پسې
لاس کې مې قلم دی او ګرځېږمه قلم پسې

ما که دا دنيا تا پسې پرېښوده نو څه وشو
خلکو جنتونه پرېښودلې په غنم پسې

څوک په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت درسره ږدمه بيا راځم پسې

زړه مې لېونی لېونی ګرځي د چا سترګو کې
غم مې لېونی لېونی ګرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې ګلونه تږي شوي دي
پرېږده چې وروخېژي ***باقره***! په شبنم پسې

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې څنګه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په یوه لپه کې
بیا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ور مات نه شو

ما به په ګل تا به په کاڼي ویشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستا ګرېوان به چا ګنډلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

توره تیاره، د قدمونو شور، د ډار کیفیت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کیفیت

کوشش کوم چې پخپل موټي کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کیفیت

د لوند قمیص په شانتې زیبښي په هنر لفظونه
سړیه! تا چرته لیدلی د فنکار کیفیت؟

بیا به د سترګو په بڼو د اوښکو کاڼي خورمه
بیا راخور شوی دی په ما یو نا قرار کیفیت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پټوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کیفیت

د رڼا او د تيارو تر مينځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمه ډيوې ته

بيا ترې وړی چا زنځير د خدای نه ځار شم
ستا پانزيب مې لگولی دروازې ته

بيا به ټوله شپه په ويښه تيرومه
تنهايي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ويريږي
ماشومان مې دي راوستي هديرې ته

ليونی به شي ***باقره!*** په دې ښار کې
غوږ به نه نيسي د هر يو سړي خولې ته

د محبت تنده په زړه گرځوم
په سورۍ لپه کې اوبه گرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه گرځوم

چې ستا د غم سترگې پرې تورې کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه گرځوم

ما له دې بیا ترینه غنم جوړ کړي
ګرځم په ژرندو باندې وړه ګرځوم

رانه هیر شوی دی که نه یې پېژنم
د چا تصویر ځان سره زه ګرځو ؟

په دې ویرېږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سویری ویده ګرځوم

زه دومره لرې یم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پرېږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په دیوالونو تکیه نه وهي څوک
زما د کور په دیوالونو کې ماران هم نشته

د تسلۍ په ټال کښې هیڅوک جوتې نه را کوي
ستا جدایي لیونی کړی یم یاران هم نشته

زړه مې په دې ښه دی که جیب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې ښه دی په ښار کښې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې وخوري رانه ځي ***باقره!***
په داسې ځای کښې چا وژلی یم مرغان هم نشته؟؟

څه څه مې وکړل د یوې ډیوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

څه تا به هیر کړمه په ځان به قیامت تیر کړمه
څه دا د زهروګوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ایمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړګی ډېر مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنګل ډېر مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه ***باقره***!
خوب دې ساتلی دی په سترګو کې د چا لپاره؟؟

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدایه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خیر دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خیر دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

یمه بې وسه خپل بچي ته ترې تختی جوړوم
لېونی نه یم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترینه منډه کړم حیران شمه چې ما هم ولې
په کومه ورځ چې زه په کاڼي ایینه ماتوم

په دې زندان کې نور تنګ شوی یم بهر وځمه
زنځیر ماتېږي نه ***باقره***! خپله ښپه ماتوم

وځمه بهر دروازه ووهم بيا را شمه
څو به تنهايي غلطومه په ژړا شمه ؟

ته يې، زندګي ده، شاعري ده، او غمونه دي
يو موټی سړی يمه حيران يم چې د چا شمه ؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډير تنګ شمه
هله به راوځم دې ځنګل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترګو په باڼو پريوځي
کله کله دومره ستا په سترګو کې فنا شمه

زه چې ډيوه بله کړم *باقره*! زر هوا راشي
هيڅ کولی نه شم له غصې نه په خندا شمه

ږدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خير دی زه به تاته انتظار کوم
خير دی ديوالونه په اور نه سوزي

ځينې خلک هيڅ د چا هيرېږي نه
ځينې تصويرونه په اور نه سوزي

سترګې مې ړاندې په شوګيرو شولې
چا ويل چې خوبونه په اور نه سوزي ؟

ستا له غمه مړه نه دي *باقره*! څوک
تانه بغير ژړونه په اور نه سوزي

○

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه یم اوازه د بل ده

ځان په کې نه گورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ایینه د بل ده

کاڼي زمونږ د وطن کیږي په کې
خلک پرې ولي او لینده د بل ده

که زړه زما دی واک یې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بیا ډیوه د بل ده؟؟

○

په دیوالونو تصویران، په تصویرونو ځالې
دا باڼه نه دي دا به وي په نظرونو ځالې

په دغه ښار کې خلک نه‌گوري یو بل ته خدایه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالې؟

د تنهایۍ څادر ترې ځان لا جوړاوم لگیا یم
زه هره شپه راټولومه د یادونو ځالې

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونیولي دلته څراغونو ځالې

چې اسویلي کوم له خولې نه مې لوګي راوځي
دننه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالې

زما په خیال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خیال ګوره پراتې دي په لاسونو ځالې

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلې
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالې

سترګې مې ډکې شي ***باقره***! او ښه وژاړمه
چرته چې وګورمه زه په کتابونو ځالې؟

دا ډیوه هله بلیږي چې تیز باد شي
یو سړی چې رانه هیر شي، نو رایاد شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که یې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب یې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بیا ستوري د هیواد شي

د کور وره ته به یې ولګوم خیر دی
ستا په ښپو کې که پایزیب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بد نه وي ***باقره***!
چې ښېرې هم چا ته وکړې نو پرې ښاد شي

○

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کاڼي
زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شړق باران پرې را وربېږي
لیونی په کې ویده دی

د مرۍ نه مې تاو شوی
بیا د چا د سر وېښته دی؟؟

په میړي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غږ کوي ***باقره***!
څوک ولاړ پاسه په غره دی

○

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه ګورې
ستا چې بیا یاد وي په شیشه کې به خپل ځان نه ګورې

د انتظار چترۍ مې بیا د زړه په سر نیولې
ته خو د خپلو وعدو شړقنده باران نه ګورې

شاید ګلونه به هم پاڼې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی ګلدان نه ګورې؟؟

په سترګو ړوند شي په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟
په سترګو ړوند شي دیوالونو کې ماران نه ګورې؟؟

وچه ډوډۍ کړي ځان ته خرڅه غباره پرې واخلي
ته یې ترې خوشې کړې ***باقره***! ماشومان نه ګورې؟؟

○

راتــه ښــکارېږي مګــر نــه را رســي
خدایــه! زمــا د کــور ور نــه را رسي

موږ ته له ځان نه فرښتې جوړې کړي
د چا چې ځمکې تـه سـر نـه را رسي

د ځينې درد نـه سړی خونـد اخلـي
تـږی يـم ډېـر سـمندر نـه را رسـي

تيــاره ده لاس پــه دېوالونــو وهــم
وړانګې کـوټې تـه د لمـر نـه را رسي

باقره! ځـالې مــې غوړونــو وکـړې
ســتا د راتللــو خبــر نــه را رســي